

Pròleg de l'autora

Ja de tornada a casa, en els dies posteriors, la Clarissa va exposar tota la seva experiència en uns fulls de paper per fer-ne un esborrany abans de passar-lo a l'ordinador. Explicava textualment com havia vist i interioritzat totes aquelles emocions que tan bé la feien sentir. Sense posar res inventat, només la seva increïble vivència. Quan planificava visites a cementiris, buscava la informació i, després, al cap de setmanes o mesos els visitava, per a ella era com un miratge i en gaudia molt.

En unes setmanes, aquell relat va obtenir la forma perfecta per a ella. Ja el tenia fet, contenta d'acabar aquell treball de divuit mesos de feina malgrat que, d'altra banda, li feia llàstima de no poder afegir nous cementiris. Va dedicar uns dies a la seva correcció però, tot i creure que escrivia molt bé el català, sempre s'escapaven faltes per entremig d'aquells paràgrafs. Va revisar tots els relats diverses vegades fins a deixar-los al seu gust. Ara només quedava enviar-ho a l'editorial amb qui, prèviament, havia tingut contacte i que esperava la seva obra per poder-la supervisar. Aquell dilluns va fer l'enviament, sabia que podia estar molts dies a tenir resposta o que, fins i tot, l'editorial no li fes ni cas. Però tan li feia, podria dir que havia escrit un llibre amb el seu esforç i sempre el podria rellegir i gaudir-lo com si fos el primer dia. Aquella obra havia estat un repte per a ella i li havia agradat l'experiència. Potser molt aviat s'embarrancaria en un

nou projecte inventat i, amb l'aprenentatge del primer, potser en podria escriure un segon. Aquells impostos que un dia li varen cobrar de més, ara li donaven un fruit que mai hauria esperat. Només li quedava la paciència de l'espera i no ho tenia gens clar, però era perseverant i tindria la calma necessària, tant si agradava com si no a l'editorial. Ara quedava tornar a la vida rutinària, a l'espera de nous viatges i noves visites a cementiris, aquella faceta de la seva vida que ja no podria deixar de fer mai més. Sorgiria, però, una nova trama per a un nou relat?

Mesos més tard, després de molts dies d'espera, li van trucar de l'editorial, volien parlar amb ella. Aquella espera tan neguitosa li va fer bolcar el cor amb la trucada, tot eren nervis i sentiments arremolinats... no sabia si estar contenta o no, allò que li dirien era una incògnita. Va obtenir una resposta clara de l'editor: li publicarien el text. Aquells centenars de pàgines les podrien llegir tots els lectors interessats en el tema i portaria per títol "La Màgia dels Cementiris".

Capítol 1

Matí d'estiu

La finestra era oberta, les gotes de pluja entraven a l'habitació a causa de la forta tempesta. La Clarissa es va despertar, sentia els llamps, els trons i les ràfegues de vent. Les fines cortines rosades voleiaven d'un costat a l'altre, mostrant un aire fantasmal. Es va llevar i, malgrat que era estiu, la pluja havia refrescat l'ambient. Mig adormida va tancar els grans finestrals i es va ficar altra vegada al llit.

El despertador va sonar molt d'hora. Va mirar quin temps feia després d'una nit moguda per culpa de la pluja. Tenia un dia embolicat a la feina i volia tenir temps per fer totes les tasques programades. Tanmateix estava disposada a prendre's aquell matí amb calma i, tot allò que no pogués fer, ho deixaria per a l'endemà.

Gaudia del llarg moment de prendre's el cafè amb llet calent ple fins dalt mentre mirava les llunyanes muntanyes i els prats verds que es deixaven entreveure més enllà dels edificis. Per ella allò era més que un moment, gairebé més que un cafè.

S'hauria de desplaçar al poble i valia més que hi arribés aviat. No seria un trajecte llarg, però procuraria marxar com més aviat millor.

El matí del mes de juliol s'havia assolellat, passat l'aiguat de la matinada, la temperatura no era molt alta, però sí agradable. La Clarissa estava enrabada i és que tenia un càrrec bancari que feia referència a una casa que ja no tenia. Va agafar el cotxe i se'n va anar al seu poble d'infantesa per resoldre el tema. Prèviament havia trucat per telèfon, però la secretària de l'ajuntament li havia dit que, per solucionar aquell error, calia que hi anés personalment. Aquells impostos que li havien cobrat pertanyien a un habitatge en el qual ja feia anys que no hi vivia; feia dècades que ja no era veïna del poble. Li havia semblat d'una raresa extraordinària rebre aquella taxa.

La van derivar a una sala molt gran, amb unes quantes cadires per seure i ben il·luminada, amb grans finestrals a través dels quals els rajos de sol entraven fins a mitja sala.

Força gent esperava el seu torn per fer-hi els tràmits i gestions pertinents. S'apropaven les vacances i tothom volia resoldre les seves qüestions com més aviat millor. La Clarissa tenia la impressió que s'hi estaria una bona estona i s'hi va resignar. Sabia que l'endemà, segurament, també seria un dia esgotador.

En entrar li van lliurar un número, el qual li serviria perquè hi hagués cert ordre a la sala durant l'espera; ella tenia el trenta-dos i el marcador de torns mostrava el set a la pantalla.

L'ajuntament prestava servei dos dies a la setmana. Per aquest motiu els veïns i els no tan veïns s'hi concentraven en dos matins la qual cosa comportava una acumulació de gent. En ser un poble petit, tenien poc personal a les oficines. No tenia pressa, estava disposada a perdre tot el matí per tal de solucionar la incidència.

Un llibre electrònic que sempre duia a la bossa faria que el temps d'espera fos més distret. El va obrir per seguir amb la lectura però, en haver llegit tres pàgines, l'escalfor del sol i la comoditat de la cadira van portar la seva ment als records d'infància: ho havia passat molt bé de petita en aquell poble i li va ser fàcil recapitular aquells temps passats. Restava absent, endinsada en el passat i en el seu món.

Capítol 2

El poble

El cel era blau i el sol s'amagava rere d'uns núvols de cotó. Alguns tenien formes força especials i li agradava imaginar la silueta d'animals o d'altres figures divertides. Trobava que era bo deixar-se endur per la bellesa de la natura i per aquells moments fugaços.

El poble estava canviat, molt endreçat i se'l veia tranquil. Ja no era aquell indret ple de vida on els veïns es coneixien tots i eren com una gran família. En l'època de la seva infància hi vivia molta gent i les famílies joves tenien molta mainada i de totes les edats. Disposava de pocs equipaments per ser un poble petit, però tenia tot allò que era més bàsic i imprescindible per fer que la vida dels veïns fos agradable. Estava situat a la zona central de Catalunya.

En el passat, el carrer principal era una gran ziga-zaga que serpentejava d'un extrem a l'altre del poble. Hi havia alguns carrers estrets que sortien principalment de la Plaça Major i que conduïen a masies, granges o a d'altres indrets dels afores.

Les granges de gallines properes eren una gran font d'ingressos per als pagesos residents al mateix poble. De fet, n'hi havia diverses i es podria dir que, en els dies de vent o canvis a l'atmosfera, deixaven un perfum inconfusible. Sempre que podia anava a la petita granja situada a prop de casa per anar a classificar els ous per mides i posar-los en cartrons; llavors ella

era petita, molt petita, però tota una experta en el tema. Sovint, el senyor Josep li regalava uns quants ous perquè la mare li fes una truita de patates per sopar. Era un dels seus passatemps preferits: fer de grangera, ajudant al senyor Josep.

Al començament del llarg carrer hi vivien els seus avis. Ells tenien una caseta senzilla i no gaire gran, sense luxes. Van viure la guerra i van haver d'alimentar i cuidar cinc fills. Els ingressos que tenien no donaven per a gaires capricis. El seu pare sempre li explicava batalletes d'ell i dels seus germans a més de les mentides que havia dit a les veïnes de més solvència per aconseguir una mica de xocolata. La Clarissa reia i trobava increïble tot allò que un nen podia fer o dir per una mica de menjar; a ella no li havia faltat mai de res.

Els avis tenien gallines i d'altres bestioles al corral. Ella era l'única neta que tenien a prop, doncs els seus cosins vivien a la capital. Li agradava molt anar a veure els avis. La casa on ella vivia era a mig carrer, a poca distància de la d'ells i cada dia, en sortint de l'escola, hi anava a dinar. La seva iaia li feia el menjar que més li agradava. L'avi, a qui ella anomenava *iaio*, de vegades li torrava unes grans llesques de pa a la llar de foc, les sucava amb allioli i se les menjaven plegats; aquell pa sí que era bo!

El *iaio* sempre la renyava quan jugava a la llar de foc i li repetia una lletania que deia que, si jugava amb el foc, es pixaria al llit. Però, ai las!, a ella li agradava agafar una branca i remoure totes